

Από μηχανής αφορισμός

Alex Lala & Κωνσταντίνος Μουστάκης - 24/05/2018

Διπλωματική Εργασία

Τίτλος: Από μηχανής αφορισμός

Φοιτητές: Αλέξανδρ. Λάλα & Κωνσταντίνος Μουστάκης

Επιβλέπων: Πάνος Δραγώνας

Τμήμα: Αρχιτεκτόνων Μηχανικών | Πανεπιστήμιο Πατρών

Ημερομηνία παρουσίασης: 15/03/2018

Ακαδημαϊκό έτος: 2017/-18

Σε μία απομακρυσμένη τοποθεσία του Νότιου Αιγαίου και ένα ίσως όχι τόσο μακρινό μέλλον, η απολυτότητα της πληροφορίας γίνεται αυτοσκοπός και μέσο προς την αιωνιότητα. Εδώ, η επιστημονική σκέψη ωθεί στην εξίσωση του “παλαιού” κόσμου της ανθρώπινης κυριαρχίας με έναν “νέο” κόσμο, όπου ο άνθρωπος έχει αποδεχτεί την κυριαρχία της πληροφορίας.

Το πέρασμα από την ισχύουσα τάξη της «παλαιάς» υλικής υπόστασης προς την «καινή» - ασώματη και μη-οριζόμενη από τη μεταφυσική - συνθήκη, πραγματοποιείται μέσω της αλληλεπίδρασης του κάθε υποκειμένου που αποβιβάζεται στο νησί με τις 5 υποδομές που ορίζουν το σύνολο της πρότασης. Στην Υποδομή 1 το υποκείμενο περνάει μια έντονη αισθητηριακή εμπειρία - ένα σοκ αισθήσεων σηματοδοτεί την έναρξη της διαδικασίας. Έχοντας ανέλθει στην επιφάνεια του νησιού, περνάει ένα ορισμένο χρονικό διάστημα μεταξύ των Υποδομών 2 και 3, όπου βιώνει μία σωματική κάθαρση απαραίτητη για το επόμενο στάδιο. Με το πέρασμα της προετοιμασίας, το υποκείμενο μεταβαίνει στην Υποδομή 4. Εδώ, η φυσική διαδρομή θα δώσει τη θέση της στην άυλη μεταβίβαση της πληροφορίας - το υποκείμενο θα περάσει τη διαδικασία του αποχωρισμού του σώματος και κατόπιν της μεταφόρτωσης του νου στην Υποδομή 5.

Το σύνολο της «τελετουργίας» παρουσιάζει μία σειρά από διαστρεβλωμένες μορφές των καθημερινών υλικών λειτουργιών: η απόλαυση ορίζεται ως ανάγκη, η ενδοσκόπηση ως εργαλείο προς τη συνάντηση με την πληροφορία, ο θάνατος του σώματος σαν προγραμματισμένο συμβάν. Η αντίθεση μεταξύ παλαιού και νέου γίνεται ορατή μέσω της μετάβασης του υποκειμένου από τη διαφωτιστική αντίληψη της συνείδησης του “εαυτού”, προς έναν εαυτό ταυτόσημο με μια ατέρμονη διαδικασία διαίρεσής του στο πλαίσιο της συλλογικότητας ενός server. Ο νέος κόσμος δεν ψηλαφάται πια μέσω των εμπειριών, δεν είναι ένα σύνολο από αισθητηριακά ερεθίσματα ή το αποτέλεσμα της παρατήρησης και του πειραματισμού.

Σ' ένα ξερονήσι του Αιγαίου, απαλασσόμαστε από αυτό που μας όριζε μέχρι σήμερα, ιδιωτεύοντας στην υπηρεσία του μέλλοντος και ελπίζοντας σε έναν αέναο ασηκτισμό. Ένας αφορισμός της ίδιας της ζωής από τη μηχανή, μια απόδειξη της ανθρώπινης ματαιοδοξίας και του κοινού, προγονικού και προαιώνιου φόβου απέναντι στο τέλος.

